

των συναδέλφων του συνεβούλευσαν αὐτῷ νὰ περιορισθῆ ἐκπληρῶν τὴν μόνον ἐργασίαν, ὅση ἀρκεῖ εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τοσοῦτος ἦτο ὁ ζήλος τοῦ Βρούχαμ πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἥτις ἐγένετο παλαιὰ αὐτοῦ ἔξι, ὥστε οὐδεὶς κόπος τῷ ἐφάνετο υπερβολικὸς, καὶ τοσαύτη ἡ τάσις πρὸς τὴν τελειότητα, ὥστε ἐλέχθη περὶ αὐτοῦ ὅτι, ἐὰν ἦτο ἀπλοῦς κατασκευαστὴς ὑποδημάτων, δὲν ἤθελεν εὐχαριστηθῆ πρὶν ἢ κατασταθῆ ὁ πρῶτος σκυτοτόμος τῆς Ἀγγλίας.

ΤΟ ΛΑΡΔΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΣΡΑΕΛΗ

Ἐν μιᾷ τῶν πολυκρίθμων βιογραφιῶν τοῦ λόρδου Βήκονσφιλδ—Διτραέλη—, ἃς ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἐδημοσίευσαν αἱ ἐφημερίδες, εὐρίσκωμεν τὸ ἀκόλουθον περιεργότατον ἀνέκδοτον τοῦ βίου τοῦ περιωνύμου Ἀγγλοῦ πολιτικοῦ.

Ὁ Διτραέλης δὲν ἦτο μόνον μέγας πολιτικὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ σὺζυγος ἐξαιρετός. Ἐξ ἄλλου ἢ κυρία Διτραέλη ἦτο πρότυπον ἀγαθῆς συζύγου. Καθ' ὅλην δὲ τὴν Ἀγγλίαν δὲν ὑπῆρχεν ἀνδρόγυνον ζῶν ἐν πληρεστέρᾳ ὁμοφροσύνῃ καὶ ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ.

Εἰς κοινότητα τινὰ τῆς κομητείας Essex, τὴν Dunmow, ἔθος ὑπάρχει νὰ ἀπονέμεται κατὰ πᾶν ἔτος δημοτελῶς καὶ ἐπισήμως τεμάχιον *larδιον* (χοιρείου λίπους) εἰς τὸ ἀνδρόγυνον ἐκεῖνο, ὑπερῆξεν ἐν πληρεστάτῃ συμπνοίᾳ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου.

Τὸ ζεῦγος, ὑπερῆξεν ἀξιοθῆ τοῦ βραβείου, δυνάει ἐπὶ τῆς ἀγίας Γραφῆς ἐμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Dunmow, ὅτι ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος οὐδεμίαν οὐδέποτε συζυγικὴν ἔρις διεστάραξε τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην.

Πρὸ τινων δ' ἔτων ὁ κ. Διτραέλης παρουσιάσθη μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ Dunmow, ἵνα ἀπαιτήτῃ τὸν ἀμοιβὴν τῆς ἐπὶ ὅλον ἔτος ὑπομονῆς καὶ ἀμοιβαίας συγκαταβάσεως. Ἐλαβε δὲ τὸ *larδιον* μὲ ὅλας τὰς ἐπιζομένους διατυπώσεις. Τὸ βραβεύμενον ζεῦγος ὀφείλει νὰ γονυπετήσῃ ἐπὶ δύο δέξυτμήτων λίθων ὅπως ὁμῶς τὸν ἄρκον, καὶ νὰ μείνῃ οὕτω καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς προσλαλαίας τοῦ ἱερέως. Τὴν υποχρέωσιν ταύτην ἐτήρησαν θρησκευτικῶς ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Διτραέλη, κατόπιν δὲ ἐγερθέντες καὶ συμπλέξαντες τοὺς βραχίονας ἐπέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀστείως καὶ ἀλλοκότου πομπῆς, ὅφ' ἦς συνοδεύεται πάντοτε ἡ τελετὴ ἐκείνη.

Ἐὰν παρόμοιον ἔθος ἐπεκράτει καὶ ἐν Ἑλλάδι, θὰ ὑπῆρχον ἄρα γε πολλὰ ἀνδρόγυνα δυνάμενα νὰ διεκδικήσωσι τὸ *larδιον*, ὑπερῆξεν ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν Διτραέλην;

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡρωτάτω καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς, πῶς συνέβη τὸ ὅτι ὑποψήφιοι τινες διδάκτορες ἀμαθεῖς ἔτυχον ὄχι κακῆς ὑποδοχῆς παρ' αὐτῷ.

— Διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστήμων, ὅτι οἱ ἀμαθεῖς αὐτοὶ διδάκτορες εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀκολούθως μᾶς προσκαλοῦσιν εἰς τὰ συμβούλια!

* *

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Δικαστῆς. Πῶς ἐτόλμησες νὰ σπάσης τὴν νύκτα τὴν κλειδαριάν;

Κατηγορούμενος. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε δικαστῆ, ἀλλὰ τὴν παρελθούσαν φορὰν μ' ἐπετιμήσατε ὅτι ἐκλεψα ἐν σταθερᾷ μεσημβρία, τῶρα δὲ μὲ κατηγορεῖτε ὅτι ἔκαμα τὴν πράξιν τὴν νύκτα. Πότε λοιπὸν πρέπει νὰ ἐργάζεται τις;

* *

Ἡ μικρὰ Νίνα, τιμωρηθεῖσα διὰ σφάλμα τῆς, ξεκωφαίνει ὅλον τὸ σπῆτι μὲ τὰς φωνὰς τῆς.

— Θὰ σωπάσης; τῆς λέγει ἡ μήτηρ τῆς.

— Ὁχι, ὄχι, δὲν θὰ σωπάσω.

— Ἄ, δὲν σωπαίνεις! τῶρα βλέπεις τί ξύλο θὰ φάγῃ ἡ κόκκα σου; . . .

Ἐν τῷ ἄμα ἡ Νίνα ἔμεινεν ἀναυδος.

* *

Ῥωσικαὶ παροιμίαι :

Οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ προσκαλοῦσι τὸ ψεῦδος εἰς τὸ τραπέζι των.

Ἐπάρχει μεγάλη πειθὴ εἰς ἕν χρυσοῦν ξούλιον.

Εἰς πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι φέρουν ταινίαν εἰς τὸ στήθος, θὰ ἤρμοζε μᾶλλον βρόχος εἰς τὸν λαιμὸν.

Ἡ γλῶσσα τῶν γυναικῶν ἐπροξένησε πολλὰς καὶ τὸν θάνατον ἀνδρῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πολιτεία, τὸ καλλιτέγνημα τοῦτο τοῦ λελογισμοῦ οὐ ἐγωϊσμοῦ, τὸ σύνολον ὅλων τῶν ἀτομικῶν ἐγωϊσμῶν, ἔθετο τὰ δίκαια ἐκάστου εἰς χεῖρας ἐξουσίας πολὺ ἀνωτέρας τῆς τοῦ ἀτόμου, ἥτις ἐξαναγκάζει τοῦτο νὰ σέβεται τὰ δίκαια τῶν ὁμοίων του. Οὕτω δὲ καθιέρωθη ὁ ἄμετρος ἐγωϊσμὸς σχεδὸν πάντων, ἡ κακία τῶν πολλῶν, ἡ ἀγριότης τῶν ὀλίγων, καὶ οὕτως ὁ καταναγκασμὸς ἐπήνεγκεν ἀπατηλὴν τινὰ τάξιν. Εὐθὺς ὁμῶς ὡς ἡ προστατευτικὴ δύναμις τῆς πολιτείας ἐκλίπη ἢ παραλύθη, ἀναφαίνονται ἐν πλήρει ἡμέρᾳ πᾶσαι αἱ ἀκόρεστοι ὀρέξεις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ φιλάρπαγον καὶ ἀπληστον αὐτοῦ, ἡ ὑπερὰ φιλαργυρία, ἡ κεκορυμμένη κιδδηλεία, ἡ κακία, ἡ ἀπιστία, καὶ τότε ὀπισθοχωροῦμεν, βάλλομεν ὀρέξιας κραυγὰς, ὡς προσκρούσαντες εἰς ἄγνωστον τέως τέρας. Ἐν τούτοις ἄνευ τῆς ἀντιστάσεως τῶν νόμων, ἄνευ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἀπαραιτήτων ὄντων, τὰ πάθη ἐκεῖνα ἤθελον θριαμβεῦσι καθ' ἐκάστην. Πρέπει ν' ἀναγνώσῃ τις τὰς διασήμεους δίκαιας, τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων τῆς ἀναρχίας, ὅπως ἴδῃ τί κρύπτεται εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀνθρώπου, ποῖαν ἀξίαν ἔχει ἡ ἠθικὴ του. Αἱ μυριάδες τῶν ὄντων, αἱ πρὸ τῶν ὀφθαλ-

μῶν ἡμῶν ὑποχρεοῦνται ἀμοιβαίως εἰς σεβασμὸν τῆς εἰρήνης, κατὰ βάθος ὅμως εἶνε τίγρεις καὶ λύκοι, οὗς ἰσχυρὸς μόνον φιδὸς κωλύει τοῦ δάκνειν. Ὑποθέσατε τὴν δημοσίαν δύναμιν ἐκλείψουσαν, τὸν φιδὸν ἀφαιρούμενον, θὰ ἀπισθοχωρήσητε ἐκ φρίκης πρὸ τῶν θάξματος, ὅπερ θὰ παρασταθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, καὶ τὸ ὁποῖον ἕκαστος εὐκόλως φαντάζεται. Ὁμολογητέον δὲ ὅτι μικρὸν ἐπενεργεῖ ἐπὶ τούτου ἡ θρησκεία, ἡ συνείδησις, ἡ κατὰ φύσιν ἠθικὴ, οἰονδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ θεμέλιον αὐτῶν. Οὐχ ἦπτον τότε ἐνώπιον τῶν ἐγωϊστικῶν αἰσθημάτων, τῶν παρὰ τὴν ἠθικὴν ἐλευθέρως ἐνεργούντων, θέλει τις ἰδεῖ τὴν ἀληθῆ τοῦ ἀνθρώπου ἠθικὴν ὁρμὴν διεγειρομένην, ἀναπτύσσουσαν ποικίλως τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ δεικνύουσαν τί δύναται νὰ ἐκτελέσῃ. Τότε δὲ βλέπει τις τοσαύτην ποικιλίαν εἰς τοὺς ἠθικοὺς χαρακτῆρας, ὅσην καὶ εἰς τὴν διάνοιαν. (Schopenhauer).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

« Πολὺς λόγος ἐγένετο πρὸ τινος ἐν Πητροπόλει περὶ μαγνητισμοῦ καὶ παραστάσεων ὑπνωτικῶν τοῦ Δανοῦ μαγνητιστοῦ Ἄνσεν. Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου οἱ «Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἐδημοσίευσαν περιεργότατην ἀλληλογραφίαν.

« Ὁ Ἄνσεν ἔδωκε κατὰ τὸ παραλθὸν ἔτος ἐν Βιέννῃ παραστάσεις, αἵτινες διήγειραν ζωηρὰν τὴν περιέργειαν τοῦ δημοσίου. Παρὰ τὴν συνήθειαν τῶν μαγνητιστῶν, αἵτινες μεταχειρίζονται ἴδια πρόσωπα, ὁ Ἄνσεν προσκαλεῖ ἐκ τῶν παρόντων νὰ υποβληθῶσιν εἰς τὸ πείραμα. Μετὰ δύο δὲ ἢ τρία λεπτά καθιστᾷ αὐτοὺς αὐτόματα καὶ ὑπνοβάτας, ἐνεργούντας κατὰ ἐξωτερικὰς τινὰς περιστάσεις θορύβου ἢ πράγματος διδομένου εἰς αὐτοὺς. Οὕτως, ὅταν ὁ κ. Ἄνσεν ἔθετε κούκλαν εἰς τὸν βραχίονα αὐτῶν, ἐλίκνιζον αὐτὴν ὡς λικνίζουσι βέβρος· ὅταν ἐπεριπάτει, ἐπεριπάτου ὀπισθὲν του. Ἐνῶ δὲ ἀφῆρει ἀπ' αὐτῶν τὴν συναίσθησιν τοῦ πραγματικοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἀφῆρει συγχρόνως καὶ τὴν αἰσθητικότητα ἐνὸς μέλους τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἡμίσεος, ἢ καὶ ὁλοκλήρου, ὥστε δὲν ἠσθάνοντο τὴν μεταβολὴν τῆς θερμοκρασίας καὶ τὸν πόνον. Διὰ τινων χειρονομιῶν ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν μαγνητιζομένων ἐπέφερον αὐτοῖς τοιαύτην ἀκαμψίαν, ὥστε ἠδύναντο νὰ βασταζῶσι μεγάλα βάρη.

Τὸ περιεργότερον δὲ εἶνε ὅτι εἰς τὸ πείραμα τῶν συμβουλῶν ἐταιρίας ἰατρικῆς, ἧτις ἐκήρυξε τὸ ἔργον τῶν μαγνητιστῶν ἐπικινδυνότατον εἰς τοὺς ἀναιμικοὺς καὶ νευρικοὺς, ἢ ἀνωτάτη τάξις τῆς κοινωνίας ἀσχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ πειράματα τοῦ κ. Ἄνσεν. Τὰ ὑπνοβατικὰ φαινόμενα ἀντικατέστησαν τὰς κινουμένας τραπέζας. Εἰς πάσας τὰς οἰκίας, ἔνθα δίδονται συναναστροφῆ, θεωρεῖται ἀπαραίτητον νὰ δοθῇ καὶ μία παράστασις ὑπνοβατικῆ. Ὁ ἀνταποκριτῆς

τῶν «Καιρῶν» παρευρεθεὶς ἐν τινι ἐσπερίδι ἀφῆγεται ὡς ἐξῆς τινὰ τῶν περιέργων φαινομένων.

« Μικρὸν κρυστάλλινον κομβίον, εἰς ἀπόστασιν τινα κρατούμενον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἀπέναντι αὐτῶν, προσκάλεσεν ὕπνον, καθ' ὃν ὁ ὑπνώτων εἶχεν ἀπολέσει τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ἀφῆν, καὶ δὲν διέκρινε τὰ χρώματα. Μόνον ἡ ἀκοὴ διετηρεῖτο. Ἐλαφρὰ ἐπιθέσει τῆς χειρὸς ὑπὸ τὸν ἀντίχειρα ἐπήνεγκον τὴν συστολὴν τῶν μελῶν καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς λαλιᾶς. Πίστις μετὰξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου σπονδύλου τοῦ τραχήλου δραστηρίως ἐπενήργει, ὅπως ὁ μαγνητιζόμενος ἀπομιμῆται ἄνευ συνειδήσεως τοὺς λόγους τῶν ἄλλων. Ποιῆσαι εἰς ζένας γλώσσας, λέξεις ἄνευ ἐνοήσεως ἀπαγγελλόμεναι ἐπανελαμβάνοντο ὑπὸ τῶν ὑπνωτῶν προσώπων, ἐνόσω ἢ πίστις ἐξηκολούθει».

« Ἐν τινι βιογραφίᾳ τοῦ Μενιέ, τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος μεγάλου βιομηχανοῦ, ἀναγινοσκόμεν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ὁ Μενιέ ἐφαίνετο πολυδάπανος εἰς τὰς δημοσιεύσεις ἀγγελιῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας· ἐγένισκε κάλλιστα τὴν μερίστην δύναμιν τῆς δημοσιότητος ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν πραγμάτων. Εἰς τοῦτο δὲ κυρίως λέγεται ὅτι ὀφείλεται ἡ μερίστη κατανάλωσις τῶν ἐν τοῖς ἐργοστασίοις αὐτοῦ κατασκευαζομένων προϊόντων. Φέρεται δὲ ὡς πρὸς τοῦτο καὶ λόγος τις, ὃν ἀναγράφομεν ἐνταῦθα. Λέγουσιν ὅτι ἡμέραν τινα μεγάλην ποσότης σοκολάτας, πρὸ πολλοῦ κατασκευασθείσης, αἰφνιδίως ἐλευκάνθη. Γενικὴ ταραχὴ ἐν τοῖς ἐργοστασίοις. Ἀναγγέλλουσι τὸ γεγονός εἰς τὸν Μενιέ, ὁ ὁποῖος περιέστη εἰς οὐ μικρὰν ἀμηχανίαν, διότι ἐπρόκειτο περὶ ἀπολείας 3 ἢ 4 ἑκατομμυρίων, ἂν ἢ σοκολάτα ἐκείνη δὲν ἐπωλεῖτο. Τί νὰ πράξῃ; Πᾶς τρόπος ἐφαίνετο δύσκολος, τόσον δύσκολος, ὥστε ὁ Μενιέ ἔμενε ἀπρακτος. Τότε ὁ Ῥιγολῶ, εἰς τῶν τοῦ βιομηχανικοῦ οἴκου τοῦ Μενιέ, προσελθὸν εἰς τοῦτον ἐζήτησεν 100,000 φράγκα ὡς ἀμοιβὴν εὐρέσεως τρόπου, ὃν ματαίως ἐκείνοι ἐζήτησαν, τῆς ἐκποιήσεως τῆς σοκολάτας. Ὁ ἔμπορος Μενιέ ἐν ἀρχῇ ἐδίστασε θεωρῶν τὴν ἀμοιβὴν ὑπέρογκον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησε. — Γράψατε, εἶπεν ὁ Ῥιγολῶ, εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐν αἷς ἀναγγέλλομεν τὴν σοκολάταν καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν πακέτων μεγάλους τετραγώνους γράμμασιν: «Σοκολάτα Μενιέ, ἡ μόνη ἢ ὁποῖα ἀσπρίζει διὰ τοῦ χρόνου».

Αἱ γραμμαὶ αὗται ἐθαυματούργησαν· ἡ σοκολάτα ὡς διὰ μαγείας ἐξηντλεῖτο· λέγουσι δὲ ὅτι ἀγαθαὶ τινες γυναῖκες ἀγοράζουσαι σοκολάταν ἔθραυον τὰ τεμάχια ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἂν δὲν εὕρισκον αὐτὴν λευκὴν, ἔλεγον ὅτι δὲν εἶνε ἐκ τοῦ ἐργοστασίου Μενιέ.

Αἱ 100,000 φράγκων αἱ οὕτω ἀποκτηθεῖσαι ἀποτελοῦσι τὴν ἀρχὴν τῆς περιουσίας τοῦ Rigolot, ὅστις χάρις εἰς αὐτὰ ἠδυνήθη νὰ ἐκσφενδο-